

1. KARMA SOCIETĂȚII ANTROPOSOFICE

Printre comunitățile spirituale și religioase de orientare diferită existente astăzi în toată lumea, Societatea Antroposofică ocupă o poziție specială. Contribuția decisivă la această poziție o reprezintă faptul că Rudolf Steiner a conferit acestei Societăți, prin modul în care a fost întemeiată și având în vedere activitatea ei spirituală viitoare, o karmă de o asemenea natură și cu o asemenea rază de acțiune cum nu mai existase niciodată până atunci în cazul unor mișcări spirituale.

În conferințele pe care le-a prezentat Rudolf Steiner pe această temă ne surprinde faptul că în acest context el a vorbit mereu și mereu mai ales despre karma Societății Antroposofice înseși și nu despre karma Mișcării antroposofice, ceea ce ar fi fost, de fapt, mai explicabil. Nu, el se adresa în mod expres membrilor Societății Antroposofice existente pe Pământ, adică, acelor antroposofi care luaseră decizia conștientă de a se uni cu ea pentru a-i împărtăși karma – și, odată cu aceasta, și karma întemeietorului ei. Astfel, de exemplu, la Arnheim (Olanda), Rudolf Steiner și-a început comunicările din domeniul cercetării karmei cu următoarele cuvinte: „Aș vrea să spun ceva care are legătură cu karma Societății Antroposofice înseși” (GA 240, 18 iulie 1924).

Ține de Misteriile profunde ale Congresului de Crăciun, la care a fost întemeiată Societatea Antroposofică, faptul că Rudolf Steiner

CUPRINS

SEMNIIFICAȚIA ESOTERICĂ A MUNCII SPIRITUAL-ȘTIINȚIFICE COMUNE ȘI VIITORUL SOCIETĂȚII ANTROPOSOFICE

CUVÂNT ÎNAINTE	11
1. Karma Societății Antroposofice	13
2. Furtuna cosmică	18
3. Preistorie spirituală	25
4. Triplul izvor al karmei	28
5. Munca la modelarea karmei și Meditația Pietrei Fundamentale	34
6. Misteriile moderne ale lui Mihael	39
7. Structura esoterică a Societății Antroposofice	44
8. Noile suflete-grup	48
9. Misteriul Graalului și Ierarhia a Treia	62
10. Sarcinile Societății Antroposofice	67
În loc de epilog	74
NOTE	82
BIBLIOGRAFIE	86

ANEXĂ:

Extras din conferința lui Rudolf Steiner din 27 februarie 1923	89
---	----

*IMPULSUL RUSALIILOR ȘI ACȚIUNEA
LUI CHRISTOS ÎN VIAȚA SOCIALĂ*

CUVÂNT ÎNAINTE	97
----------------------	----

1. RUSALIILE ÎNNOITE CA IZVOR AL FORTELOR
SOCIALE ALE VIITORULUI

<i>Intrarea lui Christos în Eul uman</i>	99
<i>Acțiunea Impulsului Christic în voință, simțire și gândire</i>	103
<i>La originea creștinismului esoteric: al „doilea”</i>	
<i>Eveniment al Rusaliilor</i>	106
<i>Inițierea prin Spiritul Sfânt</i>	108
<i>Spiritualizarea celor trei forțe sufletești în antroposofie</i>	110
<i>Spiritualizarea în domeniul social ca misiune a Societății Antroposofice</i>	112
<i>Congresul de Crăciun – un Eveniment al Rusaliilor „inversat”</i>	115
<i>Cele patru trepte ale evoluției sociale</i>	117
<i>Legătura celor patru facultăți sociale cu cele patru tipuri de eter</i>	124
<i>Înălțarea în sfera imaginațiilor sociale</i>	126

2. PIATRA FUNDAMENTALĂ A CONGRESULUI
DE CRĂCIUN ȘI CULTUL INVERSAT

<i>Elementul individual și elementul social</i>	131
<i>Pietrele de construcție ale cultului inversat</i>	133

<i>Participarea ființelor spirituale</i>	136
<i>Cele patru trepte ale cultului inversat</i>	138
<i>Acțiunea Îngerului în corpul astral</i>	141
<i>Cultul inversat și Piatra Fundamentală</i>	143
<i>Cultivarea cultului inversat într-o ramură</i>	145
NOTE	149

SEMNIFICAȚIA ESOTERICĂ

LA MUNCII SPIRITUAL ȘTIINȚIFICE

s-a unit cu ea și în privința propriei sale karme, ceea ce i-a dat posibilitatea, în cele șase luni care au urmat, să le dezvăluie membrilor Societății nu numai karma acesteia, ci și propria lui karmă în legătură cu preistoria cerească a Antroposofiei.¹

Fiindcă, înainte ca ea să fi venit pe Pământ sub forma spiritual-științifică sub care o întemeiasă Rudolf Steiner în primul sfert al secolului XX, ființa ei fusese pregătită în lumea spirituală prin două evenimente suprasensibile, a căror descriere stă în centrul tuturor comunicărilor lui Rudolf Steiner despre karma Societății Antroposofice.

El caracterizează primul eveniment, evenimentul fundamental, drept Școala atotcuprinzătoare a lui Mihael din lumea suprasensibilă: mai exact: din sfera Soarelui, unde Mihael însuși a instruit pe parcursul mai multor secole sufletele unite cu el, care se opriseră în acea perioadă în sfera lui solară, împreună cu o întreagă serie de ființe din rândul ierarhiilor și un mare număr de spirite elementare.

Rudolf Steiner prezintă deosebit de amănunțit conținutul acestei instruirii în conferința sa din 20 iulie 1924 de la Arnheim. În centrul instruirii din cadrul Școlii lui Mihael se afla, prin urmare, o metamorfoză grandioasă a vechii înțelepciuni misteriale sub forma „învățăturii marilor inițiați” (GA 240, 20 iulie 1924), care urma să devină baza Noilor Misterii creștine. Și, fiindcă Rudolf Steiner vorbește în legătură cu acțiunea cosmică a Școlii lui Mihael despre nașterea unui „creștinism nou, cosmic” (GA 240, 21 august 1924), forța spirituală prin care Mihael a fost capabil să producă transformarea vechii înțelepciuni într-un creștinism nou trebuie să fie acea forță care s-a revărsat începând cu Misteriul de pe Golgotha în întreaga evoluție a Pământului.

După această primă fază a pregătirii antroposofiei în Cer, care a durat de la sfârșitul secolului XIV până la începutul secolului XVIII, a avut loc o a doua fază a evoluției ei cosmice. Aceasta deja nu se mai desfășura în înalta sferă a Soarelui, ci în ambianța spirituală nemijlocită a Pământului, și nu a durat trei secole, ci doar

câteva decenii, de la sfârșitul secolului XVIII până la începutul secolului XIX. Pe lângă aceasta, caracterul ei era complet diferit. Nu mai era vorba de o Școală din sfera Soarelui, ci de un Cult cosmic, în care conținuturile esențiale a ceea ce comunicase Mihael în cadrul Școlii sale era elaborat încă o dată sub forma unor imaginațiuni spirituale grandioase.

Rudolf Steiner pune și acest Cult suprasensibil în legătură cu formarea de mai târziu în lumea spirituală a „noului creștinism” (GA 240, 18 iulie 1924), de unde putem deduce că la acest eveniment au participat nu numai suflete umane, ci și anumite entități din rândul ierarhiilor și spirite elementare, care participaseră până atunci la Școala din sfera Soarelui. Așadar, atât la instruirea din cadrul Școlii suprasensibile, cât și la elaborarea încă o dată a conținutului ei în cadrul Cultului cosmic, în centru se afla Misteriul Christic, care nu stă numai la baza antroposofiei pământești, ci și la baza antroposofiei cerești. Prin aceasta, „Mihael le-a explicat alor săi [adică, sufletelor umane unite cu el] corelațiile universale, corelațiile cosmice, corelațiile antroposofice. Aceste suflete au primit o învățătură care dezvăluia tainele cosmice” (GA 240, 20 iulie 1924), în centrul căroră se află Taina Misteriului de pe Golgotha, ca inimă a unui „creștinism nou”.

În procesele prezentate găsim explicația faptului că anumiți oameni tind pe Pământ, în general, spre antroposofie și, atunci când o întâlnesc, găsesc în ea țelul cel mai înalt al vieții lor. Fiindcă, „cel care are în mod real imboldul spre antroposofie..., are astăzi în sufletul său ecourile faptului că el a primit odinioară în cercul lui Mihael *antroposofia cerească*, așadar, acea antroposofie care a existat înaintea antroposofiei pământești. Căci învățăturile pe care le-a dat Mihael erau niște învățături ce pregăteau pe atunci ceea ce urma să fie antroposofia pe Pământ” (GA 237, 28 iulie 1924).

Prin participarea lor la Cultul suprasensibil, relația sufletelor umane cu antroposofia s-a dezvoltat acum în alt mod. În timp ce în cadrul Școlii solare a lui Mihael sufletele umane erau, în esență, „auditori” ai Înțelepciunii cosmice care li se transmitea, la Cult ele

au putut participa în mod activ, prin faptul că din conținutul predat în Școala lui Mihael, pe care și-l asimilaseră, ele au format în mod independent niște imaginațiuni cosmice noi și le-au întretesut actului cultic universal.

Ca urmare, substanța Cultului suprasensibil a putut pătrunde aceste suflete până în adâncurile naturii lor de voință și, astfel, ele au putut primi un impuls nou, care a apărut în întruparea lor pe Pământ ca facultate de a dezvolta inițiativă pe baza antroposofiei. Rudolf Steiner a descris această însușire a tuturor antroposofilor autentici cu următoarele cuvinte: „Acest lucru este înscris, de fapt, în karma fiecărui antroposof: Fii un om cu inițiativă. ... Acest lucru e ceva care ar trebui să stea mereu înscris cu litere de aur în fața sufletului antroposofului, faptul că el are inițiativa înscrisă în karma lui, și că multe din lucrurile care îl întâmpină în viață depind de măsura în care el poate deveni conștient prin voința sa de această inițiativă” (GA 237, 4 august 1924). Aici prin cuvântul „inițiativă” nu se înțelege numai o activitate vizibilă din punct de vedere exterior, așa cum se manifestă ea în activitatea practică, ci și diferite feluri de inițiativă interioară, de exemplu, viața meditativă activă.

În orice caz, fiecare antroposof trebuie să găsească undeva un domeniu în care să-și poată manifesta inițiativa, întrucât acest dor ține atât de profund de ființa lui, încât, după Rudolf Steiner, faptul că el își simte viața împlinită sau ratată – până la stările de sănătate sau de boală –, ba chiar întregul său sentiment de sine și întregul simț al vieții, depind de posibilitatea de a transpune în realitate o asemenea inițiativă care a luat naștere pe baza antroposofiei.

Se mai poate spune și așa: În timp ce prin învățăturile pe care le-am primit în cadrul Școlii lui Mihael căutăm pe Pământ antroposofia pentru a ne uni din nou pe Pământ cu acel curent spiritual al evoluției din care am făcut parte sub conducerea lui Mihael în cadrul Școlii sale suprasensibile, prin participarea la Cultul imaginativ purtăm în interiorul nostru un impuls, pe care ni-l dă antroposofia, de a desfășura o activitate pământească.

Fără îndoială, asemenea idei le sunt familiare celor mai mulți antroposofi, fiindcă Rudolf Steiner a vorbit despre ele în conferințele sale despre karmă. Ar putea fi mai puțin cunoscut un anumit fapt, pe care Rudolf Steiner l-a comunicat numai o singură dată, dar care ne permite să unim într-un întreg armonios și complet în sine procesul descris mai sus. El are legătură cu un eveniment care a avut loc în lumea spirituală la începutul secolului al XV-lea, adică, tocmai când Școala lui Mihael își începuse activitatea în sfera Soarelui.

2. FURTUNA COSMICĂ

Rudolf Steiner descrie acest eveniment cosmic cu o singură ocazie, în conferința din 28 iulie 1924. În timpul acestui eveniment, prima ierarhie, sublima ierarhie a Serafimilor, Heruvimilor și Tronurilor, singura din cercul ierarhiilor care are o putere spirituală atât de mare încât ea poate întipări² materiei impulsuri spirituale, a călăuzit substanța gândurilor cosmice (Inteligența cosmică) din sfera celei de-a doua ierarhii, ierarhia solară a entităților numite Kyriotetes, Dynamis și Exusiai, în jos, spre Pământ, pentru a transforma cu ajutorul ei întreaga constituție interioară a ființelor umane pământești. Esența acestei transformări era aceea că omul care până acum fusese o „ființă a inimii”, urma să devină de acum înainte o „ființă a capului”.

Firește, multora nu le va fi tocmai simpatică o asemenea transformare a omului de către ierarhii. Majoritatea oamenilor ar prefera să fie o ființă a inimii și nu o ființă a capului. Dacă înțelegem însă acest proces în mod just, devine clar faptul că printr-o asemenea transformare în ființa umană calea spre inimă devine pentru prima dată în cursul evoluției pământești cu adevărat liberă și pe deplin conștientă. Fiindcă, în trecut, omul, ca „ființă a inimii”, era complet dependent în sfera simțirii sale de ierarhiile divin-spirituale, care l-au călăuzit din vremuri originare, în timp ce, după ce a devenit o „ființă a capului”, el s-a eliberat definitiv de sub tutela lor. Și acest

lucru decurge din faptul că gândirea pământească a omului, în măsura în care este legată de procesele fiziologice din creier, este o gândire moartă, la care ierarhiile nu mai au deloc acces. De aceea, omul poate ajunge la experiența libertății numai în sfera unei asemenea gândiri moarte.

Altfel stau lucrurile cu simțirea. Pe parcursul evoluției pământești, simțirea este întretesută numai parțial cu forțe ale morții, și de aceea a rămas unită până la un anumit punct cu ierarhiile. De aceea, în zilele noastre omul încă nu are o libertate deplină în sfera simțirii. El este și mai puțin liber în sfera voinței, unde a rămas până astăzi unit într-un mod inseparabil – într-o stare de somn profund – cu ierarhiile spirituale, care îl călăuzesc și îi modelează karma în străfundurile voinței.

În schimb, dacă omul a dobândit libertate în sfera gândirii, el poate interveni acum liber și conștient în sfera inimii și o poate transforma, încetul cu încetul, într-un organ suprasensibil de cunoaștere. (Mai târziu, el va atinge acest lucru și în privința voinței sale și prin aceasta va ajunge la o trăire conștientă a karmei sale.) În sânul omenirii a devenit posibilă o adevărată gândire a inimii, ca o facultate spirituală complet nouă, numai după ce natura umană a fost transformată de prima ierarhie în modul descris.

Ei bine, Mihael vrea să ne călăuzească pe această cale nouă care duce de la cap spre inimă: „El eliberează gândurile din domeniul capului; el le eliberează drumul spre inimă” (GA 26, *Im Anbruch des Mihael-Zeitalters – In zorii Epocii lui Mihael*). Fiindcă oamenii pot colabora conștient cu Mihael numai prin gândirea inimii.

Prin cele prezentate devin explicabile imensele modificări din evoluția istorică a omenirii care au avut loc pe Pământ în urma acestui eveniment. Istoriografia academică atrage atenția în acest context asupra unei așa-numite „epoci noi”, care apare aproximativ odată cu începutul secolului XV, pe când știința spirituală vorbește de începutul epocii sufletului conștient (1413). Se poate chiar spune că această transformare pe care a produs-o în om prima